

2023. december 4. hétfő – Mt 8,5-11

„...csak egy szóval mondd!...”

Meghökkenőnek tűnhet, hogy mennyire megdicséri Jézus a pogány századost. Az elismerő szavak nem csupán feltétlen hitére, bizalmára, valamint alázatára utalnak, hanem arra is, hogy mennyire szívén viseli rabszolgája sorsát, és mennyire finoman érti a zsidó vallási előírásokat: nem akarja Jézust kellemetlen helyzetbe hozni azzal, hogy házába betérve tisztátalanná váljon a zsidók szemében. Ezeken felül Jézus bizonyára tisztában volt azzal, hogy a százados mennyire pozitív hozzáállást tanúsított a zsidókhoz, nem ellenségesen, hanem az együttélést keresve, sőt zsinagógaépítésüket is támogatva.

Számomra a leginkább elgondolkodtató és példamutató az a hit és bizalom, amely kimondja vele, hogy Jézus egyetlen szava is elég, annak is elég ereje, hatalma van a gyógyításra. Nem kell feltétlenül Jézus fizikai jelenléte, hogy hatása megmutatkozzon.

Jó lenne nekem is mindig ezzel a mély bizalommal lennem Jézus felé, hogy a magam testi vagy még inkább lelki bajaimból meggyógyulhatok, illetve ha másokért fohászkodva fordulok feléje, akkor is meghallgatásra találok.

Újra és újra fülemben cseng az áldozás előtti ima, amely részben a százados szavait idézi. Azonosulni tudok vele, mert megfogalmazza méltatlanságomat, alázatomat, és kifejezi bizalmamat. De burkoltan azt is beleértjük ebbe az imába, hogy újra és újra nyitott szívvel befogadom Jézust: a *szívembe* (egészen egy szeretnék vele lenni, hogy bennem éljen), a *tudatomba* (hogy tanítása, példája átjárja gondolataimat, ösztönözze akaratomat) és az *otthonomba* (hogy mindig otthon érezze magát hajlékunkban, családjunkban).

Az adventi készület ideje segítsen mindnyájunknak fejlődni abban, hogy Jézus erejében a mi szavaink is gyógyítsanak, vigasztalást nyújtsanak, szeretetet sugározzanak – az ő hívását, szándékát közvetítsék azok felé, akikkel találkozunk.

Csiky Edit, Budapest

